

Bữa Tiệc Sinh Nhật

Trang Y Hạ

Buổi sáng mùa đông, trời San Francisco khá lạnh, nghe đầu xuống tới khoảng mười độ C [10]. Tuy biết rằng lạnh nhưng do thói quen hay chạy bộ lúp xúp ra biển nên không muốn ngồi nhà. Tôi choàng thêm cái áo ấm rồi mở cửa bước ra đường - đường vắng tanh không một bóng người, hàng xe hơi nằm hai bên... chìm trong sương - sương pha hơi muối của biển...

Tôi chạy được vài trăm thước... Sương tựa mưa phùn, may là không một cơn gió bắc... Tôi quay về - không thấy ngôi nhà ở đâu - một màu trắng bao trùm cứ ngỡ là một bãi tha ma... Chuông điện thoại reo...! Ai gọi cho mình giờ này vậy cà...? Đôi tay lạnh tê cứng...! Chuông cứ reo... và reo...! rồi im lặng. Đành vậy thôi! Vô trong nhà rồi hầy hay...! Hồi nãy không nghe điện thoại, chừ đọc tin nhắn thôi: "*Ngày đó..., tháng đó... Anh nhớ xuống em nha. Ngày đó, là sinh nhật của thằng em đó*".

Trời!... Chú em hôm nay sao lại cà lăm dữ vậy ta... Nhắn tin có mấy chữ mà dùng tới bốn chữ "đó"! Tuy rằng là em nuôi nhưng chẳng khác gì em ruột - bởi cùng họ, cùng quê, cùng tôn giáo... Điều cốt lõi là hạnh phúc cho dù tôi có lớn hơn chú em tới mười bảy tuổi [17]. Năm một nghìn chín trăm bảy mươi chín [1979]. Chú em nuôi của tôi theo thuyền ngư phủ "vượt biên" sang Hong Kong cùng với hàng triệu người dân Miền Bắc bỏ "thiên đường" chạy qua Hong Kong lánh nạn. Chú em nuôi của tôi còn nhỏ tuổi [dưới mười tám], được một tổ chức nhân đạo của Hoa Kỳ nhận cho qua tỵ nạn, sau năm năm "ở tù". Nghĩ mà buồn cho một quê hương, mới mừng được "giải phóng" chưa bao lâu - không chịu "lao động là vinh quang" - lại ùn ùn bỏ nước chạy qua các nước "tư bản giã chết", bắt chấp sóng to, gió lớn và hải tặc Thái Lan. Tới Hoa Kỳ chỉ có một thân bơ vơ. Chú em nuôi của tôi đã cố gắng học hành và thành đạt...! Vợ chồng chú em nuôi đón tiếp tôi rất niềm nở... Tôi nhìn quanh chỉ thấy có vài ba bàn tròn... Chú em biết ý vội phân bua:

- Anh đừng ngạc nhiên... Sinh nhật em năm nào em cũng đãi đơn sơ tại tư thất, chứ không ra nhà hàng, chỉ có các bạn trẻ và người nhà... Mấy năm trước em có mời anh nhưng anh bận công việc.

Mọi người có mặt, họ ăn mặc lịch sự... Tôi thấy có nhiều trai gái, tôi đoán họ chỉ chừng khoảng bốn mươi tuổi hơn... Đàn ông thì tướng tá to lớn, mặt mày thanh tú, vài người có râu ria đen thui... Tôi thấy một người phụ nữ xinh xinh... ngồi kế bên một anh chàng có râu quai nón, đầu cạo trọc - trông họ rất tình tứ... Tôi nghĩ họ là vợ chồng. Trên bàn chưa có món ăn, nhưng các người đó khui bia "Heineken" ra cụng... chai! Họ không mấy quan tâm tới tôi cho tới khi người em nuôi giới thiệu:

- Đây là ông anh... Ông ở San Francisco. Ông là nhà thơ... Em nào đọc được chữ Việt, ta sẽ chuyển cho cái trang web... của nhà thơ mà đọc.

Nghe giới thiệu... Tất cả quay sang phía tôi và vồn vã bắt tay chào hỏi... Họ ngạc nhiên...! (Tôi từ San Francisco xuống phải là rất thân tình với chủ nhà, chứ ai đâu vượt hàng mấy trăm dặm đi dự sinh nhật...). Còn chuyện thơ văn họ dừng dừng...! Anh chàng có bộ râu quai nón, đầu trọc. Tên anh ta là Anthony - vẫn tình queo nói chuyện với cô vợ, cho tới khi thấy mọi người bắt tay tôi xong, anh chàng mới quay lại bắt tay tôi, nói:

- Thừa mọi người. Chúng tôi sinh ra tại Hoa Kỳ, tiếng Việt là "ngoại ngữ", tiếng Việt nói cũng không đúng giọng, còn chữ Việt thì có đọc cũng không thể hiểu hết nghĩa. Phần tôi thì có biết tiếng và chữ Việt, bởi cha mẹ là lính Miền Nam ngày xưa. Tuy chưa đọc thơ của chú, nhưng tôi cũng đã biết trong thơ chú viết những gì rồi.

Anh chàng phát biểu rất thẳng tính. Tôi thích những lời thẳng tính của anh bạn trẻ đó nói. Người em nuôi sợ tôi giận nên lấy chân dè lên chân của tôi - ngầm nói rằng: "*Anh hãy im lặng và bỏ qua cho dzui bữa tiệc sinh nhật...*". Tôi thương người em trai nuôi. Với tôi, thì... tui đâu cần hơn thua với lớp trẻ làm gì, tre tàn măng mọc mà - còn chuyện văn thơ thì mệnh mông...!

Khi mọi người đã ngồi ổn định. Em nuôi tôi mới nói vài lời "phi lộ" cho ngày sinh nhật... Và mong các bạn hát giúp vui - hát nhạc Việt cho ấm lòng! Mọi người chúc mừng sinh nhật xong là những câu chuyện được nối tiếp... (hầu hết nói tiếng Anh pha tiếng Việt). Em nuôi của tôi hỏi người có tên Anthony:

- Em trai ơi. Em cho vài nhận xét về thơ hải ngoại hiện nay. Bởi em có biết chữ và tiếng Việt. (hình như em nuôi của tôi khai mào câu chuyện văn thơ cho tôi đỡ lè loi).

Anh chàng có râu quai nón với cái đầu trọc, tên Anthony, nói tiếp:

- Xin lỗi cả nhà và ông chú. Xin đừng buồn vì tôi nói thẳng. Tôi sinh năm - một nghìn chín trăm bảy mươi sáu [1976]. Sinh tại Hoa Kỳ. Tôi có làm thơ chữ Việt nhưng không nhiều. Viết văn bằng tiếng Anh. Cha tôi đem về nhiều tập thơ tình... Tôi có đọc và tôi xin nói thẳng rằng: Các thi sĩ chỉ xào đi, xào lại từ

những ý thơ của nhau, cũng như thi sĩ xa xưa... mà chẳng có sáng tạo, hay bức phá... Tập thơ nào khi tôi đọc - nội dung cũng na ná... Harold Bloom, Học Giả và phê bình gia người Hoa Kỳ quan niệm rằng: "Thơ chỉ là những ứng đối lập luận của các nhà thơ với nhau, của người làm thơ thời sau trả lời với người làm thơ thời trước có thơ hay và nổi tiếng hơn". Và thơ cũng là: "The poet is a reporter interviewing his own heart." (Thi sĩ là người phóng viên tự phỏng vấn tâm hồn). Các bác, các chú có giữ truyền thống cổ hũu như sợ mai một đi một thời hào hùng đi giữ nước...! Các ông bà chú bác khổ sở làm ra thơ, rồi bỏ tiền túi in thơ; bỏ tiền túi tổ chức buổi ra mắt sách... Ngày xưa [trước 1975] gọi là "giới thiệu sách". Trong buổi ra mắt sách tất nhiên phải có đãi đằng ăn uống thì thiên hạ mới tới ăn cho đông dzui! Thiệt là tốn kém! Các ông bà thi sĩ tự hào ngồi ký tên tặng tác phẩm thơ của mình cho bá tánh...! Bá tánh bưng thơ về nhà, có đọc hay không đọc đó là chuyện khác. Đó là chưa nói tới... "Áo thụng vái nhau" - khen qua khen lại để đáp lễ... Đó là chưa nói tới các thi sĩ không in thơ, mà quăng thơ lên trang mạng xã hội - để câu like... Người đọc thơ trên mạng cũng rất dễ dãi - thích ít thì like ít; thích nhiều, thì bình luận: "Thơ hay lắm! - Thơ tuyệt hay! - Thơ có hồn! - Thơ tuyệt vời quá! - Thơ rung động quá!". Nhưng nếu có ai đó, các có hỏi : Bài thơ có chỗ nào hay mà khen khí thế vậy hử...? Quả là người khen đó không thể trả lời làm sao cho đặng.

Tôi ngồi im nghe lớp "măng non" phát biểu... Khán thính giả tuy ít - nhưng tôi thấy mọi người chú ý lắng nghe một cách tôn trọng, lịch sự. (tranh luận chứ không là cãi để tranh hơn thua). Tiệc vui càng vui khi có giọng nữ góp tiếng nói... Cô nàng vợ của anh chàng có râu quai nón với cái đầu trọc, tên: Jennifer - cô nàng, ăn nói lịch thiệp, nhã nhặn pha chút hoạt kê, Cô nói:

- Chồng em nói là nói "dzậy" chứ không phải dzậy..., hồi ảnh yêu em ảnh cũng quăng cho em hai bài thơ... Thơ tình gì đâu mà khó hiểu quá chừng, nhưng lúc đó ở trong giai đoạn... "yêu", nên đầu óc... mù mờ bởi sương tình ái. Láy nhau rồi, mà tôi cũng chẳng hiểu ý thơ ra làm sao nữa... Thời gian sau ảnh mới giải thích: Hai bài thơ đó là ảnh tả về hai "con kết" có màu xanh lục và màu tím than...! Màu xanh lục là con kết lúc mới lớn - hót nhiều nhưng hót dễ nghe, dễ thương... Còn con kết màu tím than là con kết đã về già - hót khàn... khàn..., lại hót nhiều nên khó nghe...!

Mọi người hiểu ý... vỗ tay... cười, rần... rần...!

Một anh bạn trẻ khác cầm chai bia xoay qua cụng chai với tôi, rồi nhìn các bạn, nói:

- Tao chưa biết quê hương Việt nam của mình ở chỗ nào...! Về ư? Về bên bên với ai bên đó? Là người Mỹ gốc Việt da vàng, một công dân Mỹ gốc Việt da vàng. Vợ tao là người Mỹ, con của tao mang hai dòng máu và hiện ở trong quân đội Mỹ. Cha mẹ của tao miệt mài sống trong quá khứ, họ mang cả quá khứ Miền Nam qua xứ Mỹ này. Tao đọc sách của các bác, các chú viết... và sách do cha tao viết. Tao đọc, rồi tao mới hiểu - người khai sinh ra nền Đệ Nhứt Việt Nam Cộng Hòa là cố Tổng thống Ngô Đình Diệm. Ông bị Mỹ và đám tướng Việt Miền Nam tham tiền sát hại. Chính phủ của ông chỉ tồn tại chín năm - chín năm thanh bình và phát triển mọi mặt - còn ảnh hưởng cho tới ngày nay. Đọc sách tao mới biết có nhiều người "ăn cơm quốc gia thờ ma CS" - không những ngày xưa mà còn có cả bây giờ... Bởi những sự sãi, ni cô, linh mục, sinh viên, trí thức, đối lập chính trị thuộc thành phần thứ ba và các tướng lãnh giết ông tổng thống Ngô Đình Diệm... Tất cả họ và con cháu của họ - sau ngày 30.4.1975 - đều chạy qua Hoa Kỳ và các nước tư bản tự do, họ lại tiếp tục - viết sách, viết hồi ký tự tâng bốc và chỉ trích...! Trong lĩnh vực thơ văn thì ở trong bất cứ trường hợp - vui vẻ hay đau khổ đều có thơ văn ghi lại, kể cả ở trong tù... Thơ tình (tình yêu) nở rộ trên hoang tàn đổ nát của chiến tranh dai dẳng trên quê hương... Bằng chứng, là... ngay ở Miền Nam ngày xưa, dù chiến tranh tằm tối nhưng các - nhà thơ, nhà văn, nhà soạn nhạc, nhà điêu khắc, họa sĩ, kịch nghệ... đã để lại cho kho tàng văn học Việt Nam - hàng trăm nghìn ấn bản sách, hàng chục nghìn nhạc phẩm mà cho tới tận bây giờ và mai sau vẫn còn in đậm trong ký ức của người Việt Nam.

Các bạn trẻ vỗ tay hưởng ứng! Tôi ngồi lắng nghe mà trong lòng dậy lên một niềm kiêu hãnh từ lớp trẻ - lớp trẻ đã biết tìm hiểu cội nguồn... Nhưng than ôi! Nguồn cội lịch sử đã không còn là chính sử. Phe "chiến thắng" viết lịch sử theo quan điểm của kẻ chiến thắng, bên "thất bại" thì một số (một số) người viết sử, viết hồi ký theo quan điểm - cá nhân, bảo thủ, phê phán mà không chịu đi tìm nguyên nhân. Chúng ta đã thừa biết báo chí truyền thông Mỹ đối xử rất bất lương đối với quân đội VNCH (Miền Nam). Đã lâu không nghe tiếng súng, nhưng tiếng súng vẫn nổ chát chúa vô dòng lịch sử - kẻ thì muốn nhớ, kẻ thì muốn quên, kẻ thì muốn xóa nhòa, kẻ thì trung dung kiểu ba phải!

Một bạn trẻ nói tiếp:

- Mình sinh ở Hoa Kỳ - khi lớn khôn mới biết mình là công dân của “Hợp Chúng” và cũng có thể nói là... tạp chủng. Tạp chủng là có nhiều tộc người. Tôi có đọc truyện kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung. Tôi mới biết có một nhân vật có cái tên ngộ ngộ là... “Cẩu Tạp Chủng”! Tôi đọc trong lịch sử nước Mỹ, trong chính trường Mỹ... Họ cũng lo tranh giành quyền lợi mà moi móc, cấu xé... Ở Mỹ chẳng có khái niệm “đồng bào - tổ quốc”. Vậy, không biết có bao nhiêu nhân vật “Cẩu Tạp Chủng” trong cái Hợp Chúng Quốc này? Nhà văn Kim Dung là một nhà “Tiên Tri” chẳng?

Tôi nghe có ai đó nói: Ý kiến hay và lạ! Tôi không ngạc nhiên về nhận thức mới mẻ đó. Tiếng cụng ly, cụng chai chan chất... Tôi lại nghe một ai đó nói:

- Tại sao chúng ta sinh ở Hoa Kỳ, trong khi Miền Nam quê hương tự do nhân bản của cha ông chúng ta thì người Mỹ bỏ rơi trong cuộc chiến hai mươi năm kể cả Cam-pốt và Lào? Ai biết trả lời cho?

Không ai lên tiếng. Người bạn trẻ nói tiếp:

- Tôi tìm đọc trong các sách lịch sử của thế giới từ nhiều phía và tôi hiểu ra rằng: Sau đệ nhị thế chiến thứ hai, các quốc gia Châu Âu tan hoang - nhất là nước Đức. Mỹ bỏ tiền ra tái thiết Châu Âu bằng chương trình Marshalls với số tiền lên tới 173 tỷ mỹ kim. Tái thiết Nhật bản cũng gần một phần ba số tiền đó. Sau cùng là xây dựng quốc phòng Do Thái vững mạnh bằng kho vũ khí nguyên tử ẩn giấu mà thế giới không hề hay biết – (mà có biết cũng không bằng chứng). Sau cùng, Mỹ tìm một nơi để tiêu thụ cho hết quân trang, quân dụng vũ khí còn dôi ra từ thế chiến thứ hai. Để tránh bị LX và các quốc gia theo CS phá bình trong thời gian tái thiết... Hoa kỳ đi tìm một vùng trũng để tạo ra một cuộc chiến gọi là “be bờ” chặn đứng chủ nghĩa CS... Bất hạnh thay là: Miền Nam Việt Nam đã được chọn. Chủ trương của quốc hội Mỹ là **“Quân đội Mỹ được đánh nhưng không được thắng”**; càng kéo dài thời gian càng có lợi cho công cuộc tái thiết Châu Âu, Nhật Bản cũng như an ninh Do Thái. Miền Nam là chiến trường đẫm máu cho các bên giành nhau tiêu thụ vũ khí và thử nghiệm vũ khí mới - cho tới khi Châu Âu - Nhật bản - Do Thái trở thành cường quốc kinh tế và quân sự, thì Mỹ tìm cách đi đêm với Tàu... Chính tổng thống Nixon ra lệnh cho Kissinger - năm 1971 - từ Pakistan - Kissinger lên máy bay - nửa đêm bay qua Tàu gạ giá nhường miền Nam (VNCH) kể cả “biên đông” cho Tàu và loại Đài Loan ra khỏi Liên Hiệp Quốc để cho Tàu trở thành một trong năm [5] nước thường trực của Liên Hiệp Quốc. Từ đó: (Thông cáo Chung Thượng Hải Năm 1972) ra đời. Hoa Kỳ, theo yêu cầu của Tàu đã viện trợ ngay tám [8] nhà máy sản xuất phân bón vô cơ cho Tàu - nhờ đó mà nền nông nghiệp Tàu phát triển, nhân dân Tàu không lo thiếu lúa gạo để ăn. Hoa Kỳ còn trang bị cho Tàu các loại máy móc để theo dõi LX... Và kết cục là Khối XHCN Đông Âu và LX sụp đổ. Máu người dân hai Miền Nam Bắc Việt Nam đổ xuống để cho thế giới vui hưởng thái bình trong suốt mấy chục năm. Chính nhờ sự giúp đỡ tận tình cho Tàu cộng qua năm [5] đời tổng thống Hoa Kỳ, Tàu cộng đã vươn lên giàu mạnh và quay lại muốn nuốt chửng nước Mỹ. Ông Lê Nin nói: *“Đừng bán cho kẻ thù của bạn sợi dây để nó treo cổ bạn, hoặc để anh ta đánh cắp từ bạn công nghệ xây dựng giá treo cổ”*. (Nghịch lý và đau khổ ở chỗ, người hại mình cũng là người mà mình hàm ơn bấy lâu nay). Mong mọi người góp ý làm cho phong phú thêm.

Mọi người vỗ tay tán thưởng! Và, có ai đó cất tiếng hát thật trong trẻo - thì ra là cô nàng Jennifer - vợ của anh chàng có râu với cái đầu trọc:

Đò Bần miền Trung, đường về đây... Máu như loang thắm chưa phai dấu, sương trắng sâu vùi khi hờn căm... khó tan.

Kìa ngoài trùng dương, đoàn thuyền ai

Nhấp nhô trên sóng, xa xa tấp!

Mơ bóng Chiêm thuyền Chế Bông Nga...

vượt khơi... Người xưa đâu. Người xưa đâu. Người xưa đâu...?!

Mọi người đều vỗ tay hát theo... (Hình như cô ta như muốn nhắc nhở rằng chúng ta bây giờ cũng chẳng khác gì người Chiêm Thành đã bị xóa tên trên bản đồ thế giới từ mấy trăm năm trước). Một tiếng nói nữa cất lên:

- Chúng ta và con chúng ta sinh tại Mỹ là người Mỹ chính tông chứ chẳng là “gốc Việt”. Chúng ta và con cháu chúng ta có hình dung ra nổi một quê hương Việt Nam như thế nào đâu mà gốc với không gốc...? Chúng ta giống như bốn nghìn [4.000] trẻ em mồ côi được chuyển qua Mỹ trong chương trình nhân đạo “Operation Babylift 1975”. Chúng ta hơn họ là có cha mẹ mà thôi. Tôi đọc sử Việt xưa - thì biết chúng ta được sinh ra từ một trăm cái trứng (đồng bào). Vậy thì người Việt chúng ta có một phần nào đó là quái thai ở trong con người chứ không phải con người hoàn toàn! Sinh ra bởi quái thai nên mới quái dị, chỉ thích đánh nhau vì giành ăn và chia ra phe nhóm...! Một nửa theo cha xuống biển, một

nửa theo mẹ lên rừng, để rồi thù hận triền miên từ - mấy nghìn năm nay đánh nhau, chém giết lẫn nhau gây ra không biết bao nhiêu tang tóc và rồi - ly tán, tha phương cầu thực khắp thế giới...! Truyện “Sơn Tinh Thủy Tinh” đã nói lên điều đó. Đồng bào mà không đồng lòng! Từ đó tổ tiên chúng ta bị nô lệ Tàu gần một nghìn năm. Cái “quái thai trăm trứng” đó chỉ thích bảo thủ và thù hận chứ không chịu thay đổi bản tính để chấp nhận nền văn minh nhân loại.

Tất cả mọi người vỗ tay!

Ở đất nước mà quyền tự do ngôn luận được ghi trong Hiến Pháp, “Tu Chính Án Số 1”. Mọi người ngồi nghe phát biểu với một sự tôn trọng, không cãi vả để giành phần thắng hay gây sự...! Tôi lại nghe có tiếng hát cất lên:

*Bắc kim thang /cà lang bí rợ /cột qua kèo
là kèo qua cột /chú bán dầu /qua cầu trượt té
chú bán ếch /ở lại làm chi /con le le
đánh trống thổi kèn /con bìm bịp thổi tò tí te ... tò te*

Các bạn trẻ cụng chai và vỗ tay và hát theo, bầu không khí thật là náo nhiệt, vui vẻ...! Tôi cũng thấy, vui... vui...! Và nghĩ: Bài Ca dao chính là tình quê hương đó chứ ở đâu xa, các bạn sinh ra ở Mỹ, nhưng các bạn lại thuộc được bài ca dao...! Vậy là trong huyết quản của các bạn trẻ vẫn mang dòng máu Việt Nam - dù ở bất cứ nơi đâu các bạn vẫn là người Việt.

Lại có một cô nàng xin góp ý. Cô nói rằng:

- Các bạn sinh ra tại Mỹ cũng như tôi, các bạn cũng như tôi chỉ biết qua sách sử về cội nguồn của mình là người Việt - người Việt của Miền Nam chứ không phải là người Việt của Việt Nam hiện giờ. Theo tôi biết. Cách giáo dục của Miền Nam ngày xưa khác hoàn toàn với giáo dục của nhà nước CS. Cố Chủ tịch Mao Trạch Đông nói: “*Trí thức tiểu tư sản không bằng cục phân và chỉ có những kẻ dốt nát ngu đần mới trung thành với đảng ta mà thôi*”. Tôi thương các anh chị sinh ở Miền Nam - chứng kiến cảnh cha mình bị bắt đi tù “cải tạo”. Mẹ mình một thân một gánh làm lụng nuôi con chờ ngày chồng về, (hoặc vĩnh viễn không về). Các anh chị thất học vì phải bận bịu phụ giúp mẹ để có cái ăn, cái mặc lại còn phải dành dụm để mà đi “thăm nuôi” cho cha. Dù anh chị có đi học vẫn bị phân biệt đối xử bởi cái “lý lịch oan nghiệt” có cha, có người thân làm việc cho “Mỹ Ngụy”. May mắn sau này các anh chị được theo cha mẹ vượt biên, hay đi bằng các phương diện khác qua định cư tại các nước tự bản. Các anh chị gặp được “mảnh đất màu mỡ”, các anh chị chăm chỉ học thành tài và phục vụ cho đất nước mà họ đã cưu mang. Các anh chị là chứng nhân lịch sử. Và các anh chị nếu có viết sử, có thể nói đó mới là Chính Sử. Chính sử chẳng qua là nói ra đúng sự thật. Lời trên tấm bia khắc ghi ở bức tượng bên Ấn Độ của thánh Mahatma Gandhi: “**HÃY TIN Ở SỰ THẬT, NGHĨ VỀ SỰ THẬT VÀ SỐNG VỚI SỰ THẬT**”.

Mọi người vỗ tay...! Có vài anh bạn xô ghế đi lại bắt tay cô gái với vẻ mặt rất là thán phục. Tôi chậm chạp uống bia một mình. Chú em nuôi bỏ tôi đi đâu mất tiêu... Tôi cảm thấy lạc lõng, bơ vơ giữa lớp trẻ cho dù trong tâm lòng rất tự hào về lớp trẻ.

Cô nàng nói tiếp:

- Tôi biết các bậc ông bà bác chú đau buồn khi mất đi Miền Nam qua cái “Hiệp định Hòa Bình Paris năm 1973” do Mỹ (đi đêm) với Tàu cộng dàn dựng. Tuy nhiên cái chết của VNCH chính là sự sống cho tương lai. “*Chính quá khứ sẽ định hình cho tương lai*”. Bao năm qua các quốc gia - người ta đã đi theo con đường của VNCH Miền Nam mà họ đi theo vẫn không kịp. Bởi trong xã hội Miền Nam (VNCH) có: “Tự Do Tự Tưởng” của Voltaire - Có: Tam Quyền Phân Lập” của Montesquieu - Có: “Khế Ước Xã Hội” của Jean Jacques Rousseau - Có: “Quyền Tự Do Cá Nhân” của John Locke. Và có “Kinh tế Thị Trường Tự Bản Tự Do” của Hoa Kỳ. Chính ông Lý Quang Diệu nói tại Hà Nội, rằng: “**Các anh hãy học cách làm kinh tế của người Miền Nam chứ không phải học ở đâu xa**”. Ngày nay hầu hết các quốc gia đều ghi danh xin vào WTO viết tắt: “World Trade Organization”, là Tổ chức thương mại thế giới để làm giàu. Tôi mong các bạn sẽ làm phong phú thêm...!

Lại có tiếng hát - lời hát qua giọng ca nữ trong trẻ và tha thiết:

*Lạy mẹ con đi, ôm ấp linh hồn Việt Nam
Lạy mẹ con đi, nổi theo chí hùng ngàn năm*

*Vắng con mẹ buồn
là bởi ý khiên khơi nguồn
Nhưng còn gì hơn, tình nước vương trong tình con
Từ nhỏ con chưa xa vắng quê nhà mẹ ơi
Một buổi xa con, nhớ thương chắc mẹ chẳng vui
biết con đi rồi, nhà cửa vắng thêm một người
Ôi mẹ vì con từng hy sinh cả cuộc đời...*

Tôi nhìn chung..., thấy mọi người ngưng ăn uống, nói chuyện để chăm chú lắng nghe tiếng hát - dù không đờn đệm nhưng giọng hát rất là thấm vô lòng người nghe...! Thông thường, thì ít có sự chăm chú nghe hát như vậy ở những nơi hội họp đông đúc mà tôi tới tham dự... Ca sĩ hát... thì cứ hát... Khách tham dự - lo ăn, lo nói chuyện... thì cứ lo ăn, lo nói chuyện...! Nhưng ở buổi sinh nhật tại tư thất của người em nuôi thì lại khác - khác ở chỗ các bạn trẻ rất lịch sự và tỏ ra có giáo dục cũng như tôn trọng "người hát cho mình nghe". Cô gái hát xong, họ vỗ tay rất nhiệt tình, có vài bạn "mượn hoa dâng Phật" bằng cách lấy vài cành hoa nhỏ trên bàn chạy tới tặng cho cô "ca sĩ" giúp vui!

Người em nuôi của tôi nãy giờ chạy lăn xăn bây giờ mới lên tiếng rằng:

- Tôi một mình theo ghe của ngư phủ tới Hồng Kong năm 1979, lúc đó tôi mới được 12 tuổi. Ở trại tạm cư không khác chi ở tù "cải tạo", bốn bên là hàng rào kẽm gai vây kín mít. Dân Bắc họ cũng không thích sống ở "Thiên đường". Họ cũng chưa bao giờ tiếp xúc với văn minh tự bản như người Miền Nam đã sống qua hơn hai mươi năm. Nhưng họ tin ở các nước tự bản - họ tin là họ sẽ tìm được một cuộc sống no ấm, tự do, nhân quyền, mạng sống của con người được tôn trọng. Tôi đã nghe họ nói với "nhân viên di trú" như vậy và họ nói rất nhiều...!

Chú em nuôi của tôi, ngưng... - uống vài ngụm bia rồi nói tiếp:

- VNCH (miền Nam) chết năm 1975 - nhưng chết không đơn độc, cũng không tuyệt tự nòi giống tự do và cội nguồn.. Năm 1976, "MTGPMN" cũng chết. Người của "MTGPMN" cũng vượt biên ra các nước tự bản tự nạn như chúng ta. Và rồi các nước CS Đông Âu - LX cũng theo hồn ma VNCH mà ngổm củ tỏi "sụp đổ". Tiếc thay cả khối CS Đông Âu và LX có hàng chục nghìn Nguyên Soái, Tướng lĩnh, mà chẳng có vị nào tuần tiết chết theo vận nước. Cộng đồng người Đông Âu, người Nga ở Hoa Kỳ cũng không giỗ ngày (mất nước) của họ. Một vài quốc gia CS còn sót lại họ cũng không nhớ ngày "đồng minh anh em" của mình đã chết...! Ngày Miền Nam mất có bốn [4] tướng lĩnh VNCH tuần tiết theo vận nước, chưa kể cấp tá và hàng nghìn sĩ quan tuần tiết chết theo thành. Nơi vùng đất tự nạn Hoa Kỳ này, con cháu của các vị VNCH đã có sáu [6] vị Tướng lĩnh trong quân lực Hoa Kỳ, hàng trăm vị sĩ quan các cấp và hàng nghìn binh lính trong các binh chủng Hoa Kỳ. Đó là chưa nói các vị khoa bảng - Tiến sĩ, Giáo sư các ngành làm việc trong các cơ quan dân sự và khoa học...!

Mọi người vỗ tay...! Và lại có tiếng hát:

*Gặp nhau đây rồi chia tay
Ngày vàng như đã vụt qua trong phút giây
Niềm hăng say còn chưa phai
Đường trường sông núi hẹn mai ta sum vầy*

....

*Còn trong ta, tình bao la
cuộc tình tươi thắm bừng lên muôn ước mơ
Lời suy tư, lời đêm qua
dặn lòng hãy nhớ lời yêu thương nhắn về*

....

Tôi ngồi im giống người câm điếc trong suốt bữa tiệc sinh nhật của người em nuôi. Ngồi im giống một tín đồ mộ đạo - nghe vị Linh Mục giảng Phúc Âm... Tôi là ông phổng đá giữa một lớp trẻ tràn đầy nhiệt huyết và vui tươi... - cho dù họ sinh ra nơi đất khách quê người. Tôi không nói gì - là... vì tôi - một kẻ... "*Bại binh chi tướng bất khả ngôn dũng*". Tôi đứng lên... âm thầm hát theo:

*Còn trong ta, tình bao la
cuộc tình tươi thắm bừng lên muôn ước mơ...!*

Chiếc bánh sinh nhật được cắt ra và chia cho mỗi người...! Tiệc đã tan...! Mọi người đứng dậy gom chai bia bỏ vô thùng “recycle” - chén bát đĩa bằng giấy tùm bở vô thùng rác... Sau cùng là xếp bàn ghế gọn gàng, quét dọn sạch sẽ - trả lại sự bằng an cho gia chủ.

Trang Y Hạ
Sacramento